

mõda. Karro istus wankril ja piddas kahhe kappaga kutsupokki küljest kinni, ja nenda laskid hobbused tullise kiruga koeo ja otse talli. Karro olli agga selle rutto sõido parrast wägga uimaseks sanud, ommeti ei olnud temma ihho terwisel wigga.

Et pois ja karrotantsitaja järrele tullid, on muidogi teada ja kas neid selle eest kidegi woi laideti, ei tea meie ka mitte.

Kül seal karro mõnda mõtles
Mis ka parrast wälja ütles:
„Teiseks lähhab ilma luggo,
„Nüüd ka sõidab meie suggo
„Nuttust mõisad, küllad läbbi,
„Kas se meile nüüd teeb häbbi?
„Ollen ilma mõnda näinud,
„Maad ja liinad läbbi káinud,
„Nüüd ka posti-wankre sees
„Tustuin kui uhke mees!
„Kust mo wanker mõda lendas,
„Mõnni mees seal mütsi tõmbas,
„Mõtles: se on suur mees,

„Kes siin sõidab wankre sees! —
„Waatke wennad! Wandra metsast,
„Kuulge liinud pude otsast:
„Et mo sõit on káinud rutto,
„Tewad rahwas paljo jutto!”

Paris ja Parradiis.

Üks rikkas naesterahwas Saksamaal, kelle esimesenne mees olli árra surnud ja jälle teisele mehhele láinud, juhtus ühhel páwal üksi koeo, kui üks kaltsus ridiis reisi-sel siisse astus ja nattukest leiba pallus. Naesterahwas olli lahke innimenne, küssiis uhke ja teist järrele, ja wimaks ka sedda, kust ta tulnud ja kuhho ta lähhab? Wderas kostis: „Parisist tullin ja Parisi lähhan jälle taggasi.”
„Woi Parradisi!” hüdis naene rõmo parrast, kes wahhet ei teadnud tehha, mis Paris — se on Prantsuusema pealin — ehk Parradiis olli. Kas olled minno õnnist meest ka näinud? Kuidas temma kássi seal káib?”